

NATIONEN 21.03.07

Miljøbevegelsens fiendebilder



Fredag 2. februar ga Nationen svært raus oppmerksomhet til mitt budskap om skogens store betydning i klimapolitikken. Jeg reiset Randsutvalget: «Utvalget er for bioenergi, men mot skogbruk. Det er nesten en schizofren holdning.»

Jeg har med stor glede fått med meg at Sp-landsmøtet med et tydelig flertall satte partiledelsen på plass og fastslo at skogen hører med i klimaregnskapet.

Debatten har også bekreftet at ledende deler av miljøbevegelsen med stor iver holder på skogbruket som en fiende. Argumentene mot å taskogen med i kampen mot drivhuseffekten fremtrer som det rene tøv i forhold til skogfaglige og naturvitenskaplige realiteter. Så vel internasjonalt som i Norge er skogens overlegne egenskaper i klimasammenheng påvist med stor grundighet.

Det utløser ettertanke når miljøbevegelsen med så stor iver argumenterer mot den næringen som mer enn noen annen er bærekraftig og i tillegg er vår mest virkningsfulle mekanisme mot de fleste typer utslipp. I denne sa-

ken taler alt for å bruke naturens egne evner. Det er påfallende at selv Finansdepartementet i sine overordnede bærekraftsanalyser har satt skogen tilside.

Miljøbevegelsens atferd springer ikke ut av naturvitenskaplige analyser, men er en del av en mer sosiologisk basert kampstrategi. De lar seg styre av det de kan få til å skje i mediene framfor det som skjer i naturen.

Bevægelsen har noe opprørsk over seg, den må ha fiender. Berettigelsen, oppmerksomheten, pengene, medieoppslagene og innflytelsen følger av konfliktene. Konflikt krever fiende. Miljøbevegelsen er en del av «modernisering» av samfunnet – deringen for er det bekvemt å gå løs på de «gamle» næringene. Ta de som er i tilbakegang!

Bevægelsen er urban. Det betyr at metropolene må finnes på landsbygda. Den er abstrakt og idealistisk – motsatsen må finnes i det konkrete, synlige og dagligdage. Konfliktlinjene må passe mediene og det sentrale embetsverket. Fienden må ha nok ressurser og følelser til at kampen blir tilstrekkelig synlig og bitter. Den norske sauebonden er miljøbevegelsens ønskemotstander, med skogbruksnæringen som en god nummer to.

Sauebønder og skogeiere virker dessuten rike nok til å kunne puttes inn i klassekampskjemmet.

Vi ser at miljøbevegelsens kon-

fliktmaksimeringsdoktriner gjør de mest bærekraftige produksjonene til syndebukker. Slik går det når de symbolske egenskapene overskygger de naturvitenskapelige realitetene. Høy oppmerksomhet fortrenge god økologi.

I Klimapolitikken har skogbruksnæringen en så god sak at det ikke er noen grunner til å forbli et mobbeoffer. SV vil gjøre kommunevalgkampen til et lokalt oppgjør om klimapolitikken. Med en lokal konkretisering har skogbruksinteressene svært gode kort på hånden. Bruk dem!

I en nærgående analyse har miljøbevegelsen – og dens motdebattanter – det problemet at målene ikke er klare og til dels motstridende. I sin opprinnelse tok miljøbevegelsen utgangspunkt i naturen som en vakker arena – en helhet. Deretter ble den urørte naturen idealet.

Nå er fokus på en klode ute av ba-



TRENDY: Miljøbevegelsens atferd springer ikke ut av naturvitenskaplige analyser, men er del av en mer sosiologisk basert kampstrategi, skriver Johan C. Løken. Her fra en demonstrasjon for vern av Trillemarka.

FOTO: SCANPIX

NATIONEN 21.03.07